

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 7^{ΟΥ} — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 358

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 12 ΔΕΚΕΜΒΡΟΥ 1925

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ 2.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Εσπεριμού, έτησία δραχ. 100
Εστ-οικού 1 Λίρα Άγγλιας
Άμερικης Δολλάρια 5

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5^{ΗΝ} ΣΕΝΙΔΑ

Ἡ Ὁραία Μαρία ἐπερίμενε μὲ ἀγωνία τώρα τὸν Βασιλέα. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἢ θὰ ἐφευγαν μαζῆ, ἢ θὰ ἐπέθαιναν μαζῆ. Ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ χωρίσουν. Ἐκεῖ κοντὰ ὅμως μίᾳ τίγρις τοὺς παρεφύλαττεν: Ἡ Βασίλισσα!

ΚΥΤΤΑΖΕΤΕ ΤΑ ΔΙΦΡΑΓΚΑ ΣΑΣ!

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ 30 και 31

Έχεις μέγιστο, άδερφάκι Πλόισμα;
Μαλίσσα, μού κάνει. Τό θέλεις;
Το θέλω για να μετρήσω το φουστάκι της

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΙΔΕΣ, ΤΙ ΝΑ ΛΕΜΕ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΣΜΑΝ ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΜΕΤΡΗ ΤΗ ΦΟΥΣΤΑ!

Λύσεις, συνοδούμενοι υπό μονοδραχμων, γίνονται δεκαί εις τα γραφεία της Σφαιρας
Μέχρι της 30ης Δεκεμβρίου. Τ' άποτελεσμα τα θα δημοσιευθούν εις το φυλλον της 2ας Ιανουαρίου.

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΛΙΘΙΟΝ

Πιθίκοι μ' π'λί μ', Σκότουμε τολιούς, λείει να παροιμία, πλέ- ρωνε ιξερεμέδης, δηλουοι άν πιασ' τινάς

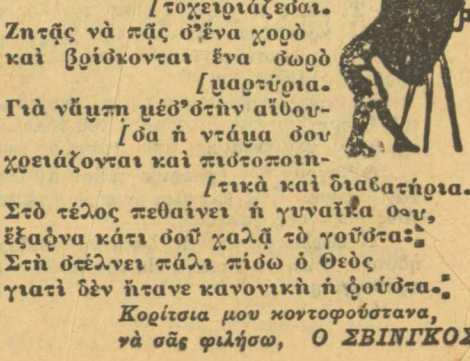

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

Κάτω στο γυαλό κοντή, νεραντζούλα φουντωτή.
Βρέ, τί ανάποδη εποχή!
Μιά δεσποινίς δε, τι κι' [άν κάνη

και να κονιφθί ή κοπέλλα δεν προφθαίνει, υπερδιεύεται στα πόδια της, λυόσομανά και τότε το φουστάνι ανεβαίνει,
Έξαφνα... να ένας πόλιθμαν [εκεί

μέσα στα θαύματα τα τόσα, ή φούστα ή κοντινή δέκα μοναχά και άς κοντινή είκοσι ή... γλωόδα!
Αυτή είναι ή συντέλεια του κόσμου.
Κρύο πολύ, λάδι δεν έχουμε, τὰ ξύλα ακριβά, λίγο [τό κρημα,

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΥΠΟ Α. ΑΥΤΤΙΚΟΥ

Άρ. 6. (Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Ο Οθων ήσθάνθη ζωηράν εκπληξην.
Δ, μα αυτό είναι πρωτάκουστον, είπεν.
Ο Τζόβενος, δ πιστότερος τών σωματοφυλάκων μου, να παραιτήται όλίγας ώρας μετά

Ο Τζόβενος έκπέπτετο.
Τί σέφετται; του είπεν δ Μέμος άποτόμως.
Εγώ μιὰ φορά έπήγα να τον σκοτώσω για την τιμή μου, μα μού γλύτωσε.
Τώρα...

Σπᾶσε την πόρτα, τί περιμένεις;
είπεν δ Τζόβενος στο Μέμο με κάποια ταραχή.
Μπορεί να πέθανε ή Μαρία.
Μανάρη, επιθύρρισε δ Μέμος.
Άλλά το κακό συνάλλι δεν έχει φόρο.

Δουτός, τί; έκανε δ Τζόβενος άφηρημένος.
Σύφρωνι;
Σύφρωνι, επιθύρρισε μηχανικά δ Τζόβενος.
Ο ένθουσιασμός του Μέμου εφθασε τώρα πλέον εις τό κατακρήφυρον.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ Ο Α΄.

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ ΒΕΡΟΥΤΗΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΤΟΥ Ο ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΥΤΗΣ. — Ζήτω ο Διάδοχος! Τι θέλεις να σου χαρίσουμε; ΚΟΛΗΤΗΡΙ. — Πλεμόνια κι' άντελάκια.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καραγκιόζης.—Τὸ πέταξες, μωρέ; Καί τώρα τί θὰ φορέσω γιὰ στέμμα;
Κολητήρι.—Πατέλα, νὰ σοῦ φέλω ἐκεῖνη τὴν κατσαρόλα πὺν βλάζαιε τὰ φασούλια;
Καραγκιόζης.—Ἄμ, βέβαια. Πρέπει νὰ φορέσω τὰ καλά μου, ἀφοῦ θὰ γίνω Βασιλιάς. Τρέχα γιὰ τὴν κατσαρόλα.
(Τὸ Κολητήρι φέρνει στὸν Καραγκιόζη μιά παληὰ κατσαρόλα καὶ τὴν φορᾷε στὸ κεφάλι του).
Κολητήρι.—Ἄχ, τί ὄλαϊα τοῦ σοῦ πάει;
Καραγκιόζης.—Βρὲ ζῶν, δὲν ξέρεις πὺς ὁ ὠραῖος ἄνθρωπος ὁ, τι φορέση τοῦ πάει. Νάχα κανένα καθρέφτη νὰ κῦτταξα...
Κολητήρι.—Νὰ σοῦ φέρω τὸν γκαζοτενεκέ, βλὲ πατέλα; Ἡ μητέλα ἐκεῖ μέσα κῦτταζε τὰ μούτρα της.
Καραγκιόζης.—Δὲ βαρύνεσαι. Θεὸς νὰ δῶ τὴ φάτσα μου καὶ νὰ μοῦρηθῃ συγκοπή;
Κολητήρι.—Ἐλα τῶλα, πᾶμε.
Καραγκιόζης.—Μὴ βιάζεσαι, ντέ. Βάλαμε τὸ καπέλλο, πρέπει νὰ βάνουμε καὶ στέμμα.
Κολητήρι.—Ἄμ;
Καραγκιόζης.—Τί διάολο νὰ φορέσω τώρα γιὰ στέμμα;
Κολητήρι.—Μιά ρέγκα. Νὰ σοῦ φέλω μιά ρέγκα νὰ βάνης;
Καραγκιόζης.—Τί λές, βρὲ βλάκα; Ἄντι νὰ τὴ βάνω στὸ κεφάλι μου τὴ ρέγκα, δὲν τὴ βάνω στὸ στομάχι μου; Κολητήρι...
Κολητήρι.—Ἐδῶ 'μαι, πατέλα, τί σὲς, πατέλα;

Καραγκιόζης.—Ποῦ τῶχεις ἐκεῖνο τὸ γάντι πὺν βρῆκες προχτές στὸ δρόμο;
Κολητήρι.—Τῶβανα τοῦ γαζάρου.
Καραγκιόζης.—Ἐβαλες τοῦ γαιδάρου γάντια;
Κολητήρι.—Ἄμ; Ἄβλιο σὰ τοῦ βάνω καὶ φουστάνια. Ἐγὼ τὸν ἀλαπάω τὸ γάζαρό μου πειὸ πολὺ ἀπὸ σένα.
Καραγκιόζης.—Φουστάνια τοῦ γαιδάρου;
Κολητήρι.—Ἄμ;
Καραγκιόζης.—Τὸ νοῦ σου, κακομοῖρη, μὴν τοῦ τὰ κάνης κοντά.
Κολητήρι.—Ζατί;
Καραγκιόζης.—Γιατί θὰ μᾶς πᾶνε μέσα. Τρέχα τώρα νὰ φέρης τὸ γάντι. Θὰ τὸ γεμίσω μὲ ἄμμο καὶ θὰν τὸ βάνω ἀπάνω στὴν κατσαρόλα γιὰ στέμμα.
Κολητήρι.—Σᾶσαι, βλὲ πατέλα, σὰν τὸν ὄτσοποζῶ.
Καραγκιόζης.—Σκασμός. Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ὀμιλεῖ, οἱ ὑπασπισταὶ πρέπει νὰ σωπαίνουν.
Κολητήρι.—Τὸν κακό σου τὸ φλάρο.
Καραγκιόζης, (τὸν κτυπάει).—Νά, νὰ μάθης ἄλλη βολὰ νὰ βρίζης τὸν πατέρα σου.
Κολητήρι.—Τί βαλᾷς, ρέ, πὺν νὰ σοῦ πάλῃ ὁ ζάολος τὸν πατέλα;
Καραγκιόζης.—Νὰ σὸν πάρη. Τρέχα νὰ κάνης ἐκεῖνο πὺν σοῦπα.
(Σὲ λίγο ὁ Καραγκιόζης κάνει τὴν τουαλέττα του: Φορᾷε τὴν κατσαρόλα, τοποθετεῖ ἐκεῖ ἐπάνω γιὰ στέμμα τὸ γάντι τὸ παραγιομισμένο μὲ ἄμμο, παίρνει καὶ μιά σκούπα στὸ χέρι καὶ λέει στὸ Κολητήρι).—Καμάρωσε, βρὲ σὺ, τὸν πατέρα σου.

Κολητήρι.—Τὸν κλαμαρώνω.
Καραγκιόζης.—Τώρα ἂς κάνουμε μιὰ πρόβα. Ἄς ποῦμε πὺς ἐσὺ, Κολητήρι, εἶσαι ὁ λαὸς τῆς Βερούτης. Ἐγὼ λοιπὸν παρουσιάζομαι στὸ λαὸ καὶ τοῦ βγάνω λόγο. Ἐσὺ τί θὰ φωνάξης;
Κολητήρι.—Θὰ φωνάζω οὔσο, οὔσο. Οὔτσω, κατελᾷρη, κλέτη!
Καραγκιόζης.—Ὁραία ὑποδοχή. Βρὲ ζουδιὸν, ὅταν μιλάῃ ὁ Βασιλιάς στὸ λαὸ του, ὁ λαὸς τοῦ φωνάζει ζήτω.
Κολητήρι.—Ἐγὼ ζὲ σὰ φωνάζω ζήτω. Σὰ φωνάζω ζωὴ σὲ λόγου σας.
(Ἐρχεται τρεχάτος ὁ Μπαρμπαγιώργος. Βαστάει στὰ χέρια του ἓνα θυματό).
Μπαρμπαγιώργος, (βλέπει τὸν Καραγκιόζη καὶ μένει κατάπληκτος).—Οὐρ', Βασιλέας γέν'κις, μαθές;
Καραγκιόζης.—Ναί, μωρὲ μπάριμπα, δὲ μὲ γλέπεις;
Μπαρμπαγιώργος.—Οὐρ', δὲν εἶσι ἰσὺ Βασιλέας. Εἶσι οὐ Σατανᾶς. *(Τὸν θυματίζει).* Ἐξερθε, πνέγμα πονηρόν, πνέγμα ἀκάθαρτον. Καραγκιόζ', βγάνε, καλό μ', τοῦ διάολο πῶχεις μέσα σ'. Βάντουν, τί θὰ σὲ φάη.
Καραγκιόζης.—Μωρὲ, μπάριμπα, δὲν πιστεύεις πὺς ἐγὼ Βασιλιάς; Τώρα πὺν θὰ πᾶμε κάτω στὴ Βερούτη, θὰ δῆς καὶ νὰ πιστέψης.
Μπαρμπαγιώργος.—Οὐρ', δὲν πιστεύου, ἔρμου, δὲν πιστεύου. Κάποιου χ'νέρ' θὰ φτιάχν'ς πάλε. Σὲ ξέρου ἰγὼ τί λουμπουγούχτης εἶσι.
Καραγκιόζης.—Ὅριστε συμπεριφορὰ! Ἐγὼ σὲ φώναξα, μπαμπούλη μου, γιὰ νὰ σὲ κάνω ὑπουργὸ κ' ἐσὺ μὲ βρίζεις;
Μπαρμπαγιώργος.—Ἀλήθεια, μαθές, θὰ μὲ κάνης ὑπουργὸ;
Καραγκιόζης.—Ἄμ' βέβαια. Ἄμα δὲν κάνω ἐσένα πὺν μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω καὶ ξερόμαστε, ποιὸν θὰ κάνω;
Μπαρμπαγιώργος.—Ὅστε θὰ γίνου σίγουρα ὑπουργός;
Καραγκιόζης.—Βέβαια, θὰ σὲ κάνω πρωθυπουργὸ καὶ ὑπουργὸ ἐπὶ τοῦ Θησαυροφυλακίου.
Μπαρμπαγιώργος.—Ποῦθε πέφτ' αὐτοῦνο τοῦ χουριό;
Καραγκιόζης.—Ποῖδ χωριό, μωρὲ μπάριμπα;
Μπαρμπαγιώργος.—Τοῦ Σαυροφ'λάκιου.
Καραγκιόζης.—Δὲν εἶναι χωριό, μωρὲ μπάριμπα. Εἶναι ἡ κάσα πὺν βάνουνε τὰ λεφτὰ τοῦ Δημοσίου.
Μπαρμπαγιώργος.—Θάχου, δ'λαδῆς οἰλα τὰ λιφτὰ τοῦ δημοσίου;
Καραγκιόζης.—Ἄμ' βέβαια. Ἄφοῦ θὰσαι ὑπουργός!
Μπαρμπαγιώργος.—Δικά μ', μαθές;
Καραγκιόζης.—Ὅχι. μωρὲ μπάριμπα. Μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ θ' ἀγοράσουμε κανόνια, ὅπλα, θωρηκτὰ, ἀεροπλانا, σουστες, κάρρα, αὐτοκίνητα, νεκροφόρες.
Μπαρμπαγιώργος.—Καραγκιόζ', δι δίνου πιτιάρα. Δι δίνου πιτιάρα, μαθές, σὶ κανένα. Θὰν τὰ πάρου ἰγὼ οἰλα τὰ λιφτὰ. Ἄ!
Καραγκιόζης.—Ὅλα; Καί τί θὰν τὰ κάνης, μωρὲ μπάριμπα, τόσα λεφτὰ;
Μπαρμπαγιώργος.—Τί θὰν τὰ κάνου; Θ' ἀγοράσω μαντέκα γιὰ τοῦ μουστάκ' μου. *(Ἐρχονται ὁ Ὄμορφονεῖος, ὁ Σιὸρ Διονύσιος καὶ ὁ Χατζηβάτης).*
Σιὸρ Διονύσιος.—Ἄκους, μωρὲ ψυχούλα μου, ὁ σκυλομούτρης ὁ Καραγκιόζης νὰ γένῃ Βασιλέας!
Ὄμορφονεῖος.—Οὔτε! Ἄμα πεθάνῃ ὁ Καραγκιόζης, θὰ γίνω ἐγὼ Βασιλιάς. Οὔτε!
Καραγκιόζης.—Μπᾶ πὺν νὰ βγάλετε τὸν ἀγλέουρα.
Χατζηνάβτης.—Ἐτοιμος, Καραγκιόζη μου; *(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)*